

TRACY BANGHART

IRON FLOWERS

Només el coratge d'una dona pot canviar el món

TRACY BANGHART
IRON FLOWERS

Traducció d'Anna Puente i Albert Vitó

Fanbooks

Títol original: *Iron Flowers*

© del text: Alloy Entertainment i Tracy Banghart, 2018

© de la traducció: Anna Puente i Albert Vitó, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: octubre del 2018

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.

ISBN: 978-84-17515-09-6

Dipòsit legal: B. 20.220-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;

91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

U

SERINA

La Serina Tessaro estava dreta en un dels graons de la font que hi havia a la *piazza* major de Lanos, flanquejada per nou noies més de la seva edat, totes mudades amb les millors galtes. El somriure radiant de la Serina no defallia ni un segon, encara que la boirina del crepuscle, densa i negra, intentés ennegar-la.

El *signor* Pietro va examinar cadascuna de les noies amb els ulls entretancats, com de costum. Les coneixia des que havien nascut, i amb el temps havia observat, valorat i analitzat el seu potencial. Quan serrava els llavis, el bigoti canós se li cargolava cap amunt.

La silueta fosca i gegantina de les muntanyes s'erigia per damunt de la ciutat coberta de sutge i ho obstruïa tot, llevat dels darrers rajos de sol. La família de la Serina estava situada a l'ombra, en un extrem de la multitud. Només les galtes enceses de la Nomi quedaven banyades per la llum. Fins i tot des de la seva posició, la Serina percebia clarament la fúria als ulls de la seva germana. En Renzo, el seu germà, agafava la Nomi pel braç com si la volgués retenir. La Serina no li va saber desxifrar l'expressió, però estava convençuda que no es corresponia amb l'emoció evident dels seus pares.

El *signor* Pietro va donar l'esquena a les noies palplanta-

des als graons de la font per adreçar-se a la gent que s'havia aplegat a la *piazza*. La Serina va notar com el cor li ascendia per la gola mentre esperava que anunciés el veredicta, però va dissimular el nerviosisme darrere una cara de serenor. La seva mare li havia explicat la importància de les màscares.

—Enguany l'hereu triarà les seves primeres gràcies. Cada província només pot enviar una noia a competir per aquest honor. Com a magistrat de Lanos, tinc la responsabilitat d'escollir quina de les nostres filles viatjarà fins a Bellaqua. —Potser va fer una pausa. Potser va provocar un suspens. En tot cas, el temps no es va alentir, tal com la Serina s'esperava. L'home va continuar el seu discurs amb la veu monòtona i lenta que el caracteritzava, i les paraules següents van ser—: He escollit la Serina Tessaro.

La multitud va aplaudir. A la mare Tessaro se li van enlluernar els ulls d'esperança. La Nomi es va desinflar.

Mig atordida, la Serina va avançar una passa i va fer una reverència ostentosa. No s'ho podia creure: aniria a Bellaqua. Marxaria de Lanos, aquell indret ronyós i sufocant.

La Serina havia fantasiejat amb aquell moment infinites vegades: s'havia imaginat pujant en un tren per primera vegada, travessant els camps exuberants de Virídia en direcció sud, veient la ciutat del superior, amb els seus canals i el *palazzo* colossal de marbre... Coneixent el seu hereu. Seria molt ben plantat, com els prínceps dels contes de fades.

I si la triava a ella, viuria en un palau preciós fins a la fi dels seus dies. Mai no hauria de treballar en una fàbrica tèxtil, com la seva mare, ni fer de minyona, com la seva cosina. Tampoc no s'hauria de casar a contracor amb l'home que oferís més diners per la seva mà, sinó que la convidarien a balls majestuosos i no li faltaria de res. A la seva família tampoc no li faltaria de res, i fins i tot la Nomi tindria una vida millor, per

molt que ho negués. Com que seria la seva serventa, també hauria d'abandonar Lanos.

El *signor* Pietro va fer una encaixada amb el seu pare mentre ella baixava els graons. La multitud es va anar dispersant a poc a poc. Les altres noies no li van dirigir ni una paraula quan se'n van anar a trobar les famílies respectives. La Serina finalment es va reunir amb els seus, i la mare Tessaro ja tremolava d'emoció. Temps enrere havia estat tan alta com ella, però les dècades que havia passat encorbada damunt la màquina de cosir de la fàbrica tèxtil l'havien deixat geperuda.

—Floreta meva, estic molt orgullosa de tu —va dir, abraçant la Serina amb força—. Ets un gran honor per a la família.

La Nomi es va escurar la gola, però la Serina li va dirigir una mirada fulminant. Si el *signor* Pietro la sentia criticant l'hereu o el superior, per poc que fos, faria que l'assotessin. De fet, la germana petita ja estava amenaçada des del mes anterior, quan en el transcurs d'una de les revisions físiques de la Serina havia murmurat entre dents «Això és ridícul» en el precís moment que el *signor* avaluava els moviments de la seva germana.

—Gràcies, *signor* —va dir el pare, fent una reverència.

El magistrat es va dirigir cap al carruatge a grans gambades. La seva capa curta de color escarlata voleiava sota la llum groga del fanal.

—Som-hi —va dir el pare—. Només tenim dos dies per preparar el vostre viatge.

Dit allò, es va encaminar cap a un carreró que quedava en la direcció oposada a la que havia agafat el *signor*. Vivien a pocs carrers de la *piazza* major.

La Serina va agafar una alenada de l'aire viciat de Lanos i es va girar per seguir-lo. El pare ni tan sols l'havia mirat. Va intentar endevinar-li els pensaments basant-se en l'encarca-

rament de les espatlles. Devia estar tan orgullós com la mare? No en tenia ni idea. Mai no havia sabut què li passava pel cap.

En Renzo li va clavar un cop al braç.

—Fas molt de goig —va dir—. Si l'hereu no et tria és que s'ha begut l'enteniment.

Ella li va dirigir un somriure d'agraïment. En Renzo comprenia la importància que allò tenia per a ella. Per a tots.

Tenint en compte la seva constitució alta i robusta, no costava gaire oblidar que era gairebé dos anys més petit que la Serina. Ell i la Nomi eren bessons, però no s'assemblaven gaire, excepte en els ulls de color ambre, diversos tons més clars que els de la germana gran.

La Nomi caminava més enrere que els altres dos, arrossegant els peus com una nena emmurriada. La Serina es va aturar perquè l'atrapés.

—Però si és una bona notícia! —va murmurar la Serina, prou fluixet perquè els pares no la sentissin. Els carrers per on passaven ja eren buits: tothom havia tornat a casa després de l'esperat veredicta. La resplendor dels fanals projectava taques grogues contra les parets de pedra rugosa de les cases que deixaven enrere. Les llambordes brutes de terra estaven desnivellades, però la Serina no s'entrebancava mai. El seu vestit de color de coure xiuxiuejava en contacte amb la pedra.

—No tinc ganes de parlar, ara —va remugar la Nomi, que evidentment no va fer el mateix esforç per mantenir la veu baixa.

A la Serina li van venir ganes d'escanyar-la.

—Com pot ser que no te n'alegris? No ho entenc, de debò. Ens han concedit l'ocasió de fugir d'aquesta ciutat horrible. Se'ns obre la possibilitat de viure en un palau. Fer-me de ser-venta serà més fàcil que tenir cura de tota la família, tal com

fas ara, i no ens haurem de tornar a amoïnar per si tenim prou menjar. A més a més, la mare podrà deixar de treballar.

La Nomi va accelerar el pas, com si intentés escapar-se físicament de les paraules de la Serina.

—Aquesta és la diferència entre tu i jo —va dir, amb les mans a la cintura. Les galtes li van adoptar un to rosa fosc—. Jo no trobo que aquesta ciutat sigui lletja. I no crec en els contes de fades. Jo vull...

—Tot el que vols es troba fora del nostre abast —li va etzibar la Serina, farta de la ira de la seva germana—. Tu mai no podràs triar una feina, ni un marit, ni... ni res de res. Les coses no funcionen així, i punt.

No era culpa seva que Virídia oferís tan poques oportunitats a les dones. Ella ja havia après feia molt de temps que lluitar no canviava res, de manera que havia optat per aprofitar al màxim el que tenia.

I el que tenia en aquell moment era la possibilitat d'esdevenir una de les dones més venerades del país. Si l'hereu la triava, es podia convertir en la mare d'un futur superior.

—Res no hauria d'estar fora del nostre abast —va replicar la Nomi—. A això em refereixo.

Encara estaven embrancades en aquella discussió, cada cop més àirada, quan van arribar a la porta grinyoladissa de la petita casa familiar. En Renzo la va aguantar perquè les noies passessin, i amb la seva mirada sarcàstica els va fer entendre que les havia estat sentint.

—Nomi, el pare vol que comencis a fer el sopar.

La Nomi va entrar feta una fera a la diminuta sala d'estar sense dir ni mitja paraula. La Serina la va seguir, arrapant-se la faldilla al cos perquè no se li esgarrinxés amb el marc de la porta. Va veure com la seva germana badava davant dels llibres de text d'en Renzo, que encara eren oberts damunt la

taula aspra del menjador, i li va clavar un copet d'advertència al braç. Com que l'altra no es va moure, la Serina es va escurrar la gola.

La Nomi va alçar la vista cap a ella, però els ulls no se li van enfocar fins al cap d'una mil·lèsima de segon. Llavors va brandar el cap, com si volgués espolsar-se les cabòries, i es va apressar cap a la pica.

La Serina va dirigir un cop d'ull als seus pares, però va veure que xerraven per sota el nas al costat de l'estufa panxuda. Aquell intercanvi de gestos els havia passat per alt. Com tantes altres coses.

La Serina i la Nomi eren dues filles com totes les que habitaven a la gèlida ciutat industrial de Lanos.

Però la Serina tenia bellesa.

I la Nomi tenia un secret.

La Serina pregava per reunir els dots suficients per atreure la mirada de l'hereu, tant pel seu bé com pel de la seva germana. Amb tot, quan en Renzo va tancar la porta, aquell so-
roll buit li va ressonar dins els ossos i li va provocar un calfred. De cop i volta l'havien envaït unes pors que no sabia ni anomenar.

DOS

NOMI

El conductor del carretó pedalava com un boig, impertorbable davant dels sots dentats de les llambordes i dels vianants, que feien uns ulls com unes taronges en veure'l venir. Tants balancejos i sotracos feien que a la Nomi se li regirés l'estómac. O potser era l'aire dens i humit de peix podrit que se li filtrava als narius.

No. Ella sabia perfectament què era el que li retorçava cada múscul i li xuclava l'alè dels pulmons. Com més s'apropaven al *palazzo*, més desitjava que haguessin agafat la direcció contrària. No havien passat ni dues setmanes des que el *signor* Pietro s'havia decidit per la Serina, però els dies havien transcorregut tan de pressa i amb tanta angoixa com aquell trajecte infernal.

La Nomi va fer una ganyota quan la Serina li va prémer encara més el braç i li va clavar les ungles en el moment que el carretó girava de cop per pujar un petit pont i s'arrambava al caire d'una manera que feia posar els pèls de punta. En Renzo es va quedar blanc. Ocupava tot el seient de davant d'elles, amb les llargues cames doblegades com una aranya per poder-se encabir en aquell espai tan limitat.

Massa aviat, el conductor va frenar en sec a la cantonada de la *piazza* major. A causa del sotrac, la Nomi va estar a punt de treure les tripes per la boca.

A l'altra punta de la plaça bulliciosa, un ample canal centellejava sota el sol, clapejat amb flotes de góndoles allargassades de color negre. Més enllà, a la seva pròpia illa, el *palazzo* del superior s'erigia cap al cel com una aurora daurada. La Nomi va respirar profundament unes quantes vegades. Sota circumstàncies diferents, hauria gaudit de les vistes de Bellaqua. Però d'aquella manera no. Aquell dia no.

En Renzo va esquitxar unes quantes monedes al conductor abans d'ajudar la Nomi i la Serina a baixar del carretó. A la Nomi li tremolaven els genolls fins i tot després de trepitjar terra ferma.

—És hora d'acomiar-se —va dir en Renzo. Intentava parlar amb aplom, però se li notava la veu trencada. Per descomptat, la Serina va mantenir el cap baix, tal com corresponia a una germana abnegada. Ell la va estirar per abraçar-la amb un gest breu i educat.

Tanmateix, la Nomi no estava disposada a allò: va abraçar el seu germà amb força, submergint-se dins la seva jaqueta i ensumant aquella olor tan familiar i reconfortant. Les cames i l'estómac se li van assossegar, però només una mica. Ell s'esperaria a Bellaqua fins que s'anunciés el veredict. Potser el tornaria a veure al cap de poques hores, o potser mai més. No podia suportar la incertesa.

—Vols que trami un pla per rescatar-vos a totes dues, si escullen la Serina? —va xiuxiuejar en Renzo fent broma, tot i que el to de veu el va delatar.

«Tant de bo», va pensar la Nomi, que el va envoltar amb els braços un darrer cop abans d'enretirar-se. Tots dos van intercanviar una mirada carregada d'ansietat.

—Vinga, Nomi —va dir la Serina en veu baixa. Un home d'uniforme negre i daurat li estava allargant la mà. Capcota, li va posar el palmell damunt del braç.

A la Nomi se li va tallar la respiració. No estava preparada.

Va semblar com si en Renzo li llegís el pensament. Esforçant-se per somriure, li va fer un petó a la galta i es va esfumar a correuita perquè no hagués de ser ella qui el deixés enrere. A la Nomi, la separació li va deixar una ferida com el tall d'una fulla afilada.

—Vinga —va tornar a murmurar la Serina.

A contracor, la Nomi es va girar per seguir la seva germana a través de la multitud. El gondoler vestit de negre i daurat les va guiar a través de la *piazza* i fins al gran canal, on la seva góndola es bressolava tranquil·lament al costat de les altres. L'home les va ajudar a embarcar, primer la Serina i després la Nomi, i les va acomodar en uns coixins suaus brodats amb fil d'or. Tot al voltant, desenes de noies suraven a l'aigua, cadascuna a la seva góndola. Els vestits que duïen indicaven clarament que eren candidates.

La gentada que contemplava la processó de noies reia i victorejava. Una nena va començar a llançar grapats de pètals tan bon punt la Nomi i la Serina es van allunyar del caire del canal. La Serina va somriure davant els rostres atents, veient els pètals rosa que flotaven a l'aigua.

La Nomi no podia suportar l'expressió impertorbable de la seva germana. Contrastava massa amb l'agitació que li constrenyia els budells. Es moria de ganes de saltar al moll, tornar corrent amb en Renzo i fugir de la ciutat. Volia fer qualsevol cosa excepte dirigir-se cap al palau del superior en aquella góndola, com si fos una presa involuntària per oferir en sacrifici a un déu ancestral. Amb tot, aquell era el problema: la Serina sí que s'havia presentat voluntària.

La Nomi es va eixugar els ulls, intentant mantenir les llàgrimes a ratlla. Amb l'altra mà es va aferrar amb força al far-

cell que contenia les pertinences de totes dues com si li anés la vida.

—I si no tornem a veure en Renzo mai més?

—Voldrà dir que hem tingut sort —va contestar la Serina, tot i que la veu li va tremolar. La Nomi es va fixar en les celles arrufades de la seva germana mentre observava el palau, cada vegada més a prop, i el rictus que li immobilitzava les commissures dels llavis. Potser no estava tan calmada com aparentava. Amb una veu més suau, la Serina va afegir—: I ho saps.

—Però tinc dret a desitjar que les coses haguessin anat diferent —va balbucejar la Nomi en el mateix moment que la góndola tocava l'altra riba del canal. Algunes de les noies ja havien desembarcat al peu de l'enorme escalinata que s'enfilava fins al *palazzo* del superior. Dels xiprers que resseguien el canal penjaven tot de campanetes que dringaven amb la brisa.

Mentre la Nomi pujava els graons, tancant una llarguíssima cua de noies abillades amb vestits lluents i delicats, va malleir l'hereu que les esperava al capdamunt. No es fixaria en ella, ni en cap de les altres serventes, però tota la seva vida depenia de si es fixava en la Serina.

La seva germana, una passa per endavant, ascendia per l'escalinata com si surés. Duia els cabells deixats anar, llargs fins a la cintura, d'un color castany resplendent. El seu modellet, un vestit de retalls que la seva mare havia confeccionat amb un esforç titànic, onejava com l'aigua. La Serina no deixava entreveure cap senyal de cansament, cap indicatiu dels set dies de sotragades dins d'un tren, de la nit en una habitació d'hotel lúgubre i del dia sencer enllestint frenèticament els preparatius per poder assistir al ball de l'hereu.

La Nomi va serrar el puny on duia el farcell. Va intentar

no entrebancar-se a l'escala de marbre mentre donava un cop d'ull al superior, un home de flaqueza malaltissa i expressió severa, i els seus dos fills. En Malachi, l'hereu, duia un uniforme blanc amb guarnicions daurades que accentuaven el seu cos musculat. Els pòmuls amples i els cabells marrons tallats arran li emmarcaven les faccions anguloses, tot i que els llavis molsuts li suavitzaven el posat seriós. Fins i tot ella va haver d'admetre que era ben plantat, alhora que aterridor. Clavava els seus ulls foscos als caps de les gràcies potencials mentre elles li passaven per davant.

El fill petit, l'Asa, estava absorbt en les vistes del canal. Tenia els cabells foscos, més llargs que el seu germà, i els duia despentinats, com si tingués el costum de passar-s'hi els dits.

La Nomi hauria hagut d'acotar el cap davant dels homes, però no s'hi va molestar. Tal com s'esperava, ningú no es va fixar en ella. Tots tres paraven atenció en la cabellera brillant i el moviment de malucs de la Serina. De vegades, la Nomi s'enrabiava en veure com la seva germana atreïa totes les mirades, però aquella vegada es va alegrar d'haver-se tornat invisible. No envejava la responsabilitat de la Serina ni el pes de la mirada gèlida del superior.

Quan la Nomi va arribar a l'ombra del porxo, fora de la vista dels homes, es va relaxar una mica. Les candidates i les seves serventes van continuar avançant fins a una galeria ornamentada. Al fons de tot hi havia una sèrie de portes feixugues de fusta treballada.

La Nomi i la Serina van agafar lloc al costat de la paret.

—Deixa que et repassi el maquillatge un altre cop —va dir la Nomi. Per molt que desitgés ser en un altre lloc, havia de complir el seu deure. De fet, totes dues havien de complir el seu deure.

—Creus que tenim oportunitats? —va murmurar la Seri-

na, mirant de reüll la noia que tenia més a prop. La seva serventa li estava posant bé el vestit carbassa intens.

La Nomi va tenir la temptació de revelar a la Serina el que pensava de debò: que valia més marxar d'una vegada, sense que ningú se n'adonés. Que valia més tornar a Lanos o, encara millor, a algun lloc completament diferent. Algun lloc on fossin elles les que poguessin decidir què volien fer durant el dia, en comptes d'assumir la feineda interminable i les hores d'entrenament en protocol i dansa de la Serina. Tanmateix, la Nomi coneixia la veritat tan bé com la seva germana: no existia cap palau així. Anessin on anessin, les possibilitats no canviarien: només podrien ser treballadores de fàbrica, serventes o esposes. Llevat que la Serina es convertís en una gràcia.

A Virídia, les gràcies es consideraven el cànon de la bellesa, l'elegància i l'obediència. En definitiva, tot allò a què havia d'aspirar una noia.

Per a la Nomi i la Serina, convertir-se en serventa i gràcia respectivament suposava l'accés a un canvi de vida, però cadascuna es prenia aquell concepte a la seva manera: la Serina estava segura que anirien a millor, al contrari que la Nomi.

—De tota manera, penso que perdrem —va dir la Nomi mentre eixugava una petita taca de llapis d'ulls al llagrimall de la Serina.

—No ho diguis, això —la va advertir ella—. No...

—Que no t'imagini desfilant davant de l'hereu com si fossis un objecte de la seva possessió? —va xiuxiuejar la Nomi, allisant un floc dels cabells de la Serina amb les mans tremoloses. Tant ella com la seva germana tenien els cabells castanys, la pell morena i els pòmuls alts de la seva mare. Per alguna raó, però, la combinació d'aquests trets atorgaven un aire noble i encantador a la Serina, mentre que la Nomi semblava basta i poca cosa. La Serina era extraordinària. La Nomi, no.

—No es tracta de convertir-se en una de les seves possessions, sinó que em vegi amb admiració i desig —va respondre la Serina amb un somriure artificial dirigit a les noies que les miraven—. És la nostra oportunitat per aconseguir una vida millor.

—Què et fa pensar que serà millor? —va preguntar la Nomi, brandant el cap. Un brot de ràbia inútil li germinava dins el pit—. Serina, no hauríem de...

La Serina se li va acostar més i tot.

—Somriu-me, com si estiguessis contenta. Com si fossis una més d'aquestes noies.

La Nomi va aguantar la mirada a la seva germana. La Serina estava bonica fins i tot així, quan la fúria li tenyia les galtes. Era molt més atractiva quan no anava embotida dins d'una cotilla i s'amagava darrere un somriure tímid i afligit.

Els murmuris cada cop més escassos de les candidates i les seves serventes van quedar ensordits de cop i volta, quan una dona es va enfilat a una petita tarima que hi havia al fons de la cambra. El vestit de seda de color crema ressaltava la seva presència refinada i imponent.

—Em dic Inés. Sóc la primera gràcia —va dir la dona, amb una veu suau i melodiosa—. L'hereu se sent molt honorat que hàgiu viatjat fins aquí des de tan lluny i lamenta profundament que només es pugui quedar amb tres de vosaltres. Tot i això, estigueu segures que totes heu tingut molta sort.

A la Nomi sempre li havia estranyat que els superiors i els seus hereus triessin tres gràcies cada tres anys, en comptes d'una per any. D'altra banda, aquell esdeveniment tenia entretingut tot el país: els magistrats de cada província passaven mesos observant les candidates, i el superior organitzava balls i altres celebracions per presumir de les noves gràcies un cop escollides.

El superior d'aquella època ja tenia gairebé una quarantena de gràcies. Amb tot, corrien rumors sobre el seu estat de salut, i aquell any no havia anunciat plans de triar gràcies. En comptes d'això, havia accedit que l'hereu s'estrenés en la tradició. Molta gent havia donat per descomptat que aquest gest significava l'abdicació imminent del superior i l'acceptació del govern de Virídia per part de l'hereu.

—El ball està a punt de començar —va dir la Inés, aixecant les mans. Els aparatosos braçalets d'or que duia van dringar sorollosament—. Candidates, ha arribat el moment.

La Serina va fer una forta abraçada a la Nomi.

—Porta't bé —li va advertir.

—No pateixo per mi, precisament —va respondre la Nomi, abraçant la seva germana amb la mateixa força.

Van anar anunciant els noms de les noies, un per un. La porta que conduïa a la sala de ball s'obria i es tancava cada vegada. Quan va arribar el torn de la Serina, dos dels homes del superior van obrir la porta de bat a bat, i davant seu es va desplegar un remolí de colors.

—Serina Tessaro, procedent de Lanos —va anunciar una veu greu.

Sense mirar enrere, la Serina va avançar cap a la llum.

A la Nomi se li va encongir el cor quan la seva germana va desaparèixer darrere la porta. Va arrambar el farcell a la paret on les altres serventes havien deixat les seves pertinences i es va quedar dreta en un racó, sense saber què fer. Algunes de les noies s'havien aplegat al balcó per fer petar la xerrada. La resta estaven aclofades a les cadires o es limitaven a pul·lular per allà, assimilant l'opulència que les envoltava.

Ella tenia la sensació que les parets l'asfixiaven, com si l'or i els reflexos pesessin com el ferro. Tot era tan diferent de casa seva... Només feia una setmana que havia marxat, però ja

enyorava despertar-se amb l'escàndol que feia en Renzo quan arplegava els seus llibres per emprendre el llarg camí cap a l'escola. Enyorava els instants que esgarrapava després d'haver complert les tasques domèstiques, quan es podia asseure i reposar sense que la mare l'esbronqués. Enyorava el gust d'aquell vent tallant del crepuscle que indicava que estava a punt de nevar, i la certesa que l'endemà al matí el món tindria un aspecte completament diferent. Fins i tot enyorava el xerri de les canonades i les diminutes finestres tacades de sutge d'aquell pis familiar al carreró de la Fàbrica.

Una part d'ella desitjava amb ànsia que les enviessin cap a casa. Que poguessin tornar a aquell pis minúscul i fet pols. D'altra banda, sabia que això només seria una manera de posposar l'hora de separar-se de la seva família.

Li costava de creure que existís la possibilitat de passar la resta dels seus dies d'aquella manera: engabiada dins d'una cambra preciosa esperant que la Serina tornés, com si la seva vida fos una nota a peu de pàgina. Irrellevant. Invisible. Oblidada.

Els ulls li coïen a causa de les llàgrimes que no havia vessat. Va mirar al seu voltant, cohibida, però ningú no li parava atenció. Potser si es rentava la cara amb aigua freda i es prenia un moment per estar sola se sentiria millor.

Va sortir al vestíbul a la recerca del lavabo. Amb cada passa que feia, el nus del pit se li afluixava.

En tombar en una cantonada, l'interior d'una cambra li va cridar l'atenció. Hi havia unes butaques entapissades descomunals, una estora de sanefes d'allò més sofisticada i uns pres tatges de caoba de primera qualitat, inacabables, altíssims, replets de volums enquadrats de caires daurats. Llibres. Més dels que havia vist en tota la vida. Abans que pogués prendre plena consciència del que estava fent, es va atansar a la cam-

bra d'una revolada. Es va aturar davant de la porta entreoberta tanta estona com va gosar, parant l'orella per si sentia moviment a dins. Tot seguit, va agafar aire i s'hi va esquitllar.

Un món sencer es va obrir davant dels seus ulls. Pisos i pisos de prestatges amb llibres s'enfilaven fins al sostre. La flaire que desprenia el baf dens de les canonades surava en l'aire. La Nomi va inspirar profundament perquè la quietud i tot el que aquella habitació prometia la purifiqués de cap a peus. Amb les cames fent-li figa, es va acostar als prestatges i va palpar amb cura els lloms de cuir gruixut dels llibres. Els títols cal·ligrafiats en or brillaven sota la llum tènue. Va resseguir aquelles paraules, moltes de les quals li resultaven desconegudes. La seva mà es va aferrar a un volum prim, gairebé engolit per dos toms gruixuts de color negre. En reconeixé'l, va ofegar un crit: *Les llegendes de Virídia*.

De cop i volta, un record li va emergir del fons de la memòria. La tardor en què la Nomi i en Renzo havien fet dotze anys, a ell li havien regalat aquest llibre de llegendes per estudiar, i ella li havia demanat que li expliqués què hi posava.

Les dones tenien prohibit saber llegir, era il·legal. Ben mirat, no podien fer gairebé res sense infringir la llei, llevat de donar a llum, treballar de sol a sol en una fàbrica i netejar les cases dels rics.

Tot i això, la Nomi no s'hi havia pogut resistir. I en Renzo no s'havia pogut resistir a presumir de tot el que sabia. Així doncs, a poc a poc, li havia ensenyat a llegir.

Havien estat els millors mesos de la seva vida. Tots dos havien passat les nits encorbats a la claror d'una espelma que regalimava, mentre la Nomi balbucejava una vegada i una altra la història de la lluna i el seu amant, la dels terrors de les tenebres i (la seva preferida) la llegenda de dos germans que havien acabat separats per culpa d'una misteriosa dama tatuada

amb un ull d'or. Només la Serina coneixia el seu secret. En una ocasió, en Renzo li havia preguntat si també en volia aprendre, però ella havia preferit que li llegissin les històries en veu alta, sempre les mateixes, una vegada rere l'altra, mentre practicava l'art de brodar. A la primavera, quan en Renzo havia hagut de canviar el llibre de llegendes per un d'equacions matemàtiques, la Nomi i la Serina havien continuat explicant-se les que se sabien de memòria, però ja no era el mateix.

La Nomi va agafar el llibre del prestatge i va acaronar les lletres en relleu de la coberta. Estava fet del mateix cuir suau, però no tenia els cantells desgastats ni la coberta masegada. Va abraçar el llibre, recordant cada nit en què ella i el seu germà s'havien amorrat a les pàgines per esbrinar la pronunciació i el significat de les paraules.

Aquell llibre era casa seva, més del que el *palazzo* i el seu mobiliari exuberant ho podrien ser mai.

No podia suportar la idea de deixar-lo allà. Era evident que ningú no trobaria a faltar un llibret de llegendes. Se'l va amagar a la pitrera del vestit amb tanta rapidesa i facilitat que gairebé es va poder convèncer que havia estat voluntat del llibre, i no d'ella. A continuació es va afanyar a sortir al passadís, amb els braços encreuats en gest protector.

Quan estava a punt d'arribar a la galeria, dos homes van tombar a la cantonada de davant.

L'hereu i el seu germà.

La Nomi va acotar el cap i va esperar que passessin, estrenyent els braços amb més força contra el pit, on amagava el llibre.

—...hauria de ser jo qui triés, i no pas els magistrats —deia l'hereu, amb la veu carregada de ràbia. En veure-la, va callar de cop.

La Nomi hauria hagut de fer una reverència. S'hauria d'haver mantingut capcota, com una serventa més. Amb tot, l'havien agafat per sorpresa, desprevinguda, i sense voler-ho, el va mirar als ulls.

L'hereu tenia unes pupil·les de color marró fosc que ocultaven una intensitat silenciosa. Se la va quedar observant com si pogués desxifrar la seva història, les seves esperances secretes, tot. Amb un sol cop d'ull, l'havia despul·lat.

A la fi, amb les galtes roents, la Nomi va abaixar la vista.

—Qui ets? —va preguntar en Malachi.

—La Nomi Tessaro —va murmurar ella.

—I què hi fas, aquí, Nomi Tessaro? —va preguntar l'hereu, amb veu de sospita.

La Nomi va abaixar el cap.

—Sóc... Sóc una serventa. Només... —La veu li va defallir. No recordava què havia sortit a fer. El llibre li cremava contra la pell.

—Vinga, Malachi, que fem tard —va dir l'Asa, passant-se la mà pels cabells amb gest nerviós. El trajo negre del germà petit eclipsava el blanc d'en Malachi, i fins i tot el brodat daurat, però se'l veia més relaxat, gairebé despreocupat.

En Malachi va fer com si sentís ploure, es va atansar a la Nomi i la va acorralar contra la paret amb el seu cos musculat.

—Què dius que feies?

Aquell intent d'intimidació només va obtenir l'efecte contrari. La Nomi es va encendre. Per un moment, un rampell de fúria, instintiu i gens insòlit, va esclafar el pànic.

Va dreçar l'esquena, va aixecar la barbata i va observar l'hereu amb la mateixa mirada fèrria que ell li dirigia. Irradiava desafiament pels quatre costats.

—He anat al lavabo —va respondre amb veu clara—. És

allà —va afegir, assenyalant amb el cap l'altra banda del vestíbul—. Ho dic per si hi voleu anar.

L'Asa va reprimir una rialla, però l'hereu no semblava gens content. Se li havien encès les galtes de ràbia.

A la Nomi li va néixer una sensació d'horror al fons de la gola. Va apartar la mirada. La Serina li havia demanat que es comportés i ella no n'havia estat capaç ni deu minuts. Aquell comentari tan provocador... L'expressió que de ben segur l'hereu havia detectat als seus ulls...

—Et pots retirar —va dir en Malachi, finalment, tot i que va sonar més com una sentència que no pas com un indult.

La Nomi es va esmunyir a la galeria i els homes van reprendre el camí. El cor li anava a mil, pres del pànic. Els cantells afilats del llibre que havia robat se li clavaven a la pell.

Va córrer cap al racó on havia deixat el farcell i va amagar el llibre entre les altres coses. Hauria posat la mà al foc que l'hereu no l'havia vist, però amb la seva impertinència ja li havia donat una mala primera impressió.

Va passar la resta del vespre esperant, amb els ulls clavats a la porta oberta, preguntant-se quan arribaria la fi d'aquell món.